

cessitat que aquestes almoines surtin precisament i d'una manera forçada de la mateixa butxaca, de la mateixa mà que ens nega abans la remuneració justa i legal dels nostres serveis?

Devia saber el legislador que una bona quantitat de metges tenim les espatlles prou amples per a suportar com el *gegant Atlas* tot el pes que l'Humanitat vulgui carregar-nos-hi, i que el metges, com aquell *baturro* del conte, som prou pacífics i resignats per a deixar-nos fer les mil i una, abans que deixar anar a terra la càrrega feixuga i trencadissa que pacientment havem permès que ens possessin sobre els nostres braços, com panera, per a que tot aguantant-la, ens tinguessin materialment immobilitzats.

No és que jo tracti de menysprear aquest benefici amb què el poder legislador vol remeiar els greuges que la nostra apatia, la nostra suïcida manera d'ésser ocasiona als que queden després de la nostra mort; res més lluny. Però, com que precisament fa una temporada que des d'aquesta mateixa tribuna estic predicant contra aquests defectes de la nostra Classe, és per això que no m'he pogut estar de comentar el bell article del bon amic Munné.

Com vós, crec jo que el manament únic de la nostra Religió ens obliga a complir, amb tota escrupolositat, el manament dels RR. DD. que comentem; però crec jo que, bo i complint aquest manament de la llei, és preferible que la Classe mèdica, no donant-se per satisfeta d'aquestes almoines, es desvetlli del seu estat d'apatia, desparti de l'estat caòtic en què econòmicament viu i es sublevi dignament cap els camins de l'ennobliment de la nostra funció social i del nostre benestar moral i material, per ésser ja hora que comenci a escalfar-nos el sol del benestar que amb tants afanys busquem en l'estudi i a voltes amb el propi sacrifici de les nostres vides, per a la Humanitat.

En hora bona que hi hagi un Col·legi per a

orfes de metge, com en bona hora que el Sindicat hagi creat una Caixa de Beneficència.

En bona hora que es recaptin, per mitjà dels R. R. D. D. esmentats, mils i mils pessetes amb les que poguem desfer la desagradable impressió que el *Colegio del Príncipe de Asturias* causà al nostre comú company Doctor Pereña, de Lleida, i que, gràcies a aquestes pessetes recaptades, poguem arribar un dia a bastir un superb i sumptuós edifici, capaç per a tots els orfes que desgraciadament ho hagin de menester i avui fan cua per a no poder-hi entrar; com en bona hora que la Caixa de Beneficència del nostre Sindicat recapti cada dia més i més importants donatius; però *sortosos nosaltres, els metges*, si un dia, allisonats per tanta i tanta misèria com hi ha en la Classe i, el que és pitjor, en els que la succeïran, poguéssim arribar a dir que ni el *Colegio del Príncipe de Asturias*, ni la Caixa de Beneficència del Sindicat tenen sol·licitants.

I això, que no és un impossible metafísic, ha d'arribar; arribarà el dia en que l'Unió de la Classe sigui quelcom real; arribarà, el dia en que la Classe mèdica com a collectivitat i els metges individualment, tinguem les quatre virtuts perfectes que deriven del manament únic de la nostra Religió:

Prudència, o siga discerniment, cervell apte, per a conèixer quines coses convenen a la Classe mèdica i mitjans que ens han de portar a aconseguir-ho.

Justícia, o siga honradesa per a reclamar per a nosaltres tot quant siga de llei, sense, però, voler arrabassar als altres el que no ens pertoca.

Fortalesa, o siga esperit de sacrifici, per a aconseguir per tots els mitjans el que ens aconselli la prudència i demani la recta justícia.

Temperança, o siga sentit de moderació, per tal que creient-nos forts per l'unió no ens atrevim a maltractar i atropellar tot allò que trobem en el nostre camí.

Capellades.